U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **B. I.,** zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017, čj. OAM-382/ZA-ZA11-HA11-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2018, čj. 46 Az 19/2017-53,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 8. 2017 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona o azylu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

[2] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá nesprávné a jednostranné vysvětlení důvodů pro poskytnutí humanitárního azylu, který chápe v *„širším kontextu“* a zdůrazňuje, že do dané situace se nedostal vlastním zaviněním, neboť v předcházejícím řízení o jeho žádosti o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR mu bylo odepřeno právo na spravedlivé projednání jeho věci. Stěžovatel pobývá na území ČR od roku 2004 a po celou dobu svého pobytu se nedopustil žádného protiprávního jednání, a to ani ve vztahu k právním předpisům upravujícím pobyt cizinců. Příslušný správní orgán však v přiměřené době nerozhodl o jeho žádosti o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu a následně mu bylo doručeno chybné rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti. V důsledku postupu správního orgánu, který rozhodoval o jeho žádosti o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu, se stěžovatel dostal do situace, v níž nebyly uznány důkazy, jimiž prokazoval svůj pravidelný měsíční příjem, a jeho žádost byla z tohoto důvodu zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Stěžovatel nechce být vyhoštěn a má zájem osobně se zúčastnit řízení, které se týká jeho žádosti o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu. Podle stěžovatele

v důsledku upření jeho práv v řízení o této žádosti byl nucen podat žádost o mezinárodní ochranu, neboť zhruba polovinu svého produktivního života strávil na území ČR.

[3] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný k jediné kasační námitce týkající se humanitárních důvodů udělení azylu podle § 14 zákona o azylu odkázal na své rozhodnutí a rozvedl, že za důvody hodné zvláštního zřetele nelze považovat ani snahu stěžovatele vyhnout se podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepovolenému pobytu na území ČR, který mu hrozil z důvodu neprodloužení jeho pobytového oprávnění. Žalovaný zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a jeho udělení závisí výhradně na volné úvaze správního orgánu. Soud pak přezkoumává jeho rozhodnutí pouze z hlediska, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení, k čemuž v projednávané věci nedošlo. Námitky, které se týkají nepřiznání pobytového oprávnění, nemohou být posuzovány v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost jeho kasační stížnosti. V zásadě pouze namítal, že mu měl být udělen humanitární azyl s ohledem na skutečnost, že na území ČR soustavně pobývá již od roku 2004, a na negativní výsledek předcházejícího řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR.

[8] NSS ve shodě s městským soudem poukazuje na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou*

pokračování

lidskými či přírodními faktory - ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Nic takového stěžovatel ani netvrdil. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přitom byla stěžovatelova snaha o legalizaci pobytu v reakci na pozbytí platnosti povolení k pobytu, tato snaha však nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a není ani dostatečným důvodem pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu (viz například rozhodnutí NSS ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004-94, či ze dne 29. 6. 2018, čj. 7 Azs 165/2017-19).

[9] Zákon o azylu a ustálená judikatura NSS poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. NSS neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[10] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a NSS ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s.

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu